

Alkuperäinen artikkeli on ruotsinkielinen *"Den spanska hittehunden Lucky lever ett lyckligt och stillsamt liv i Finland – men enligt många borde hon aldrig ha kommit hit"* ja se julkaistiin Svenska Yle:llä 6.4.2019. Tekstin on kirjoittanu Rafael Donner.

<https://svenska.yle.fi/artikel/2019/04/06/den-spanska-hittehunden-lucky-lever-ett-lyckligt-och-stillsamt-liv-i-finland-men>.

EPÄVIRALLINEN KÄÄNNÖS

Espanjalainen löytökoira Lucky elää onnellista ja rauhallista elämää Suomessa – mutta monen mielestä sen ei olisi koskaan pitänyt tulla tänne

Viranomaiset varoittavat rabieksesta, moniresistenteistä bakteereista ja aggressiivisesta käyttäytymisestä, samaan aikaan ulkomaisten löytökoirien tuonti vain jatkuu. Myrskyn silmässä: eläin, jota rakastamme enemmän kuin mitään muuta, ihmisen paras ystävä – koira.

Tämä ei ole henkilökuva. Tämä on koirakuva.

Tämä on tarina kuusivuotiaasta nartusta nimeltä Lucky, joka asuu omistajansa kanssa Itä-Helsingin Kontulassa ja joka pelkää lapsia, isoja koiria, vieraita ihmisiä, pyörällijöitä, ilotulituksia, miehiä ja hiihtäjiä.

Tämä on myös tarina jostain aivan muusta: sairauksista ja bakteereista, kaninkolosta, oikean päätöksen tekemisen vaikeudesta, rakkaudesta ja ihmisen kierosta suhteesta eläimiin.

Kaikki alkoi kysymyksestä, jonka aluksi luulin olevan erittäin helppo.

Pitäisikö minun adoptoida koira?

Kysymys ei ollut helppo.

Koirat, jotka uhkaavat Suomea

Istun metrossa matkalla kohti Kontulaa ja joka asemalla mietin, pitäisikö minun nousta kyydistä, palata takaisin ja unohtaa koko juttu.

Koska en puhu koiraa, tulen haastattelemaan Luckyn omistajaa. Epäroin, koska tuntuu siltä, että jo tiedän vastauksen alkuperäiseen kysymykseeni.

"Rescue-koirat", siis ulkomaiset, Suomeen adoptoidut katukoirat tai löytökoirat, ovat kiinnostaneet minua monta vuotta.

Suomessa on ainakin 24 aktiivista yhdistystä, jotka auttavat ihmisiä adoptoimaan koiria ulkomailta. Ruokaviraston mukaan viime vuonna Suomeen tuotiin 2175 koiraa muista EU-maista, mikä on hieman vähemmän kuin 2379 koiraa vuonna 2017.

Lasku voi ainakin osittain johtua siitä, että useat viranomaiset ovat viime vuosina varoittaneet toiminnan riskeistä. Muun muassa [Ruokavirasto](#), [Statens veterinärmedicinska anstalt Ruotsissa](#), [Helsingin eläinsuojeluyhdistys HESY](#) ja [Ahvenanmaan maakuntaeläinlääkäri](#) ovat eri yhteyksissä tiedottaneet koirista.

Tahot varoittavat, että kaduilla tai koiratarhoilla eläneillä koirilla voi olla häiriökäyttäytymistä, joka on vaikeaa, ellei jopa mahdotonta, korjata.

He varoittavat myös, että ulkomaiset koirat voivat tuoda mukanaan tarttuvia sairauksia, että niiden rokotustodistukset esimerkiksi rabieksen suhteen voivat olla väärennetyjä, ja että koirat voivat kantaa moniresistenttejä bakteereja, jotka voivat siirtyä sinuun tai lapsiin.

Sairaudet eivät ole leikin asia, kuten eivät bakteeritkaan. 55 000 ihmistä kuolee vuosittain rabiekseen, [WHO:n mukaan](#). Antibioottiresistenssi voi [vuonna 2050 tappaa 10 miljoonaa ihmistä vuodessa](#) – enemmän, kuin syöpä.

"Pieni, hellyyttävä eläin saattaa tuoda mukanaan tappavan taudin", [Ruokavirasto kirjoittaa](#).

[Teksti](#), jota usein jaetaan kun koirista keskustellaan netissä, on Helsingin eläinsuojeluyhdistys HESY:n kirjoittama. Teksti varoittaa ulkomaisten löytökoirien riskeistä ja kertoo muun muassa myyräekinokokista – *echinococcus multilocaris* – hengenvaarallisesta loisesta, joka voi siirtyä ihmisiin.

Tekstissä lukee, että jos loinen "leviäisi Suomeen, marjoja ja sienä ei enää voisi syödä suoraan metsistä".

Koiriin kriittisesti suhtautuvien artikkeleiden määrä on suuri. Yksi luetuimmista on kenties Ylen suomenkielinen [artikkeli](#) vuodelta 2018. Otsikolla on nationalistinen vivahde: "Suomalaiskoirat eivät löydä uutta kotia – samaan aikaan ulkomaisten rescue-koirien tuonti kasvaa".

Ruotsiksi esimerkiksi tv-ohjelma Spotlight on tehnyt [jakson](#) ulkomaisista löytökoirista. Oheisen [artikkelin](#) otsikko: "Suomeen tuotiin viime vuonna 2500 katukoiraa – viranomaiset varoittavat aggressiivisesta käytöksestä ja sairauksista".

Myös Helsingin Uutiset on kirjoittanut aiheesta. [Otsikko](#): Romaniasta tuotu koira puri raskaana olevaa naista kasvoihin Helsingissä, rabiesepäily – eläinlääkäri: "Näiltä alueilta ei pitäisi tuoda koiria".

Raskaana oleva nainen? Check. Pelottava uhka idästä? Check. Asiantuntijan kommentti ilman asiayhteyttä? Check.

Yksi haastatelluimmista asiantuntijoista on Merja Rantala, Helsingin yliopiston eläinlääketieteen dosentti.

– Eläintautikannalta toiminta ei ole kauhean järkevää. Näiden eläinten taustoistahan ei tiedetä mitään. Tuontisäännöt säätelevät vain rabieksen ja ekinokokkoosin varalta. Mitä enemmän koiria tuodaan Suomeen, sitä suurempi riski on, että tänne tulee uusia eläintautejakin, hän sanoo Spotlightille.

Vastaus alkuperäiseen kysymykseeni tuntuu harvinaisen selkeältä: *Ei, sinun ei pitäisi adoptoida koiraa.*

Sinun pitäisi nousta pois metrosta, palata takaisin ja tehdä henkilökuva jostakin ihmisestä.

Mutta toiminta jatkuu, halusin tai en. Viiden viime vuoden ajan yli 10 000 koiraa on tuotu Suomeen – kaikista varoituksen äänistä huolimatta. Kuinka se on mahdollista?

Kyynikko väittäisi syyn olevan, että koiria adoptoivat minun tapaiset naiivit, tietämättömät ja holtittomat maailmanparantajat, jotka koiran avulla haluavat vakuuttaa muut omasta vanhurskaudestaan.

Kyynikko liioittelee vahvasti, mutta tunnustan: koiran ulkomailta adoptointi on osittain houkuttelevaa, koska se *tuntuu* hyvältä.

Katson suurta tarjontaa söpöistä, kodittomista koirista yhdistysten nettisivuilla ja ajattelen: eivätkö nämä koirat ansaitse rakkautta, turvaa ja kodin?

Viranomaisten varoitukset saavat minut kuitenkin ajattelemaan asiaa toiselta kantilta. Samalla kuitenkin epäröin. Miten toiminta, jota Suomessa harjoittaa ainakin 24 eri yhdistystä, voi olla niin haitallinen?

Ovatko he kaikki hulluja vai tietävätkö he jotain, mitä en itse tiedä?

Alan lukea aiheesta lisää ja putoan vähitellen kaninkoloon. Jokainen vastaus luo kaksi uutta kysymystä, kunnes olen niin syvällä kaninkolossa, etten enää tiedä, mikä on ylös ja mikä alas.

Ainoa asia, jonka tiedän on, että mikään tästä ei ole koirien vika.

Nousen siksi metrosta – Kontulassa. Lucky ansaitsee mahdollisuuden.

Espanjalainen pakolainen

Lucky tarvitsee reilut puoli tuntia ymmärtääkseen, etten olen uhka.

Kun myöhemmin litteroin haastattelun, korvissani soi. Lasken Luckyn haukut, ne keskeyttävät keskustelun tasan 40 kertaa. Stefanie ja minä istumme olohuoneen sohvalla, Lucky juoksee paritaloasunnon lattiaa pitkin, kuin päätön kana.

– Luckyn on paljon vaikeampaa luottaa miehiin, kuin naisiin. Se on aika tavallista "rescue-koirien" keskuudessa. Espanjassa koirat kiinni ottavat useimmiten miehet, Stefanie selittää.

Stefanie, 27, tapasi ensimmäisen kerran Luckyn vuonna 2014 asuessaan Fuengirolissa. Hän oli ottanut pari välivuotta lukion jälkeen ja työskenteli muun muassa baarimikkona brittiläisessä pubissa.

Samaan aikaan perheen koira Nanni kuoli kotona Suomessa, pieni ja karvainen norwichinterrieri, joka inhosi kynsien leikkaamista. Monet Stefanien ystävät Espanjassa omistivat löytökoiria. Se, ja Nannin kuolema, sai hänet miettimään oman koiransa adoptoimista.

Eräänä päivänä hän sitten päätyi isänsä kanssa ruotsalaisen SOS Animals-yhdistyksen koiratarhalle Malagan ulkopuolella.

– Heti, kun tulimme sisään portista, Lucky syöksyi luokseni ja laitto tassunsa rintaani vasten. Kun toiset koirat yrittivät tulla lähelle, se irvisteli ja yritti saada toiset koirat menemään pois. Kun sitten yritin jatkaa, matkaa se seurasi perässäni ja tuli vähän sellainen tunne, etten pystyisi adoptoimaan mitään muuta koiraa.

Lucky on sekarotuinen, mahdollisesti podencon ja pinserin risteytys. Se on kuusivuotias, passin mukaan syntynyt ensimmäinen lokakuuta vuonna 2012.

Luckyn varsinaista syntymäpäivää ei tunneta, sillä sen alkuperäinen omistajansa jätti sen pahvilaatikoon koiratarhan portille.

Pahvilaatikossa olivat myös Luckyn sisarukset Chelsea ja Heidi. Chelsea asuu nykyään Ruotsissa, Heidi Isossa-Britanniassa.

Niille olisi voinut käydä huomattavasti pahemmin.

Espanjassa on laajamittainen eläinsuojeluongelma, joka ei ainoastaan koske taistelevia härkiä. Koiria roduista podenco ja galgo käytetään jäniksen jahtiin ja kilpailuihin. Sesongin loputtua kymmeniä tuhansia koiria tapetaan.

Yksi Espanjassa toimivista suomalaisista eläinsuojeluyhdistyksistä on Galgos del Fènix ry. Yhdistyksen perustaja, eläinlääkäri Tanja Hakkarainen kertoo, että koiria muun muassa heitetään kaivoihin ja jyrkänteiltä alas, hakataan ja poltetaan kuoliaiksi.

– Suuri osa koirista viedään kunnallisille koiratarhoille, mutta väkivaltaisempia metodeja löytyy myös.

Niistä pahinta kutsutaan pianon soittamiseksi. Siinä koira tukahdutetaan hirttämällä se oksasta, korkeudella jolla sen takatassut hädin tuskin koskettavat maata.

Espanjassa ja muissa eteläeurooppalaisissa maissa koiria steriloidaan harvoin, uskonnollisista, kulttuurisista ja taloudellisista syistä. On myös tavallista, että koirat saavat juosta vapaasti. Näin syntyy monta Luckyn tapaista "vahinkoa".

Luckyn onneksi se tapasi Stefanien. Lucky adoptoitiin, ja samassa yhteydessä Stefanie päätti palata Suomeen jatkamaan opintojaan.

Luckyn adoptoinnin jälkeisenä päivänä Lucky sai annoksen rauhoittavaa lääkettä ja menolipun Suomeen.

Monen mielestä se oli vakava virhe.

Toiminnan kritiikki ei ainoastaan koske tarttuvia sairauksia, moniresistenttejä bakteereja ja häiriökäyttäytymistä.

Väitetään myös, että toiminnan hiilijalanjälki on liian iso.

Koira lentokoneen ruumassa vaikuttaa tietysti jollain tavalla koneen polttoainekulutukseen, mutta tuleeko meidän todellakin uhrata kodittomat koirat ilmastonmuutoksen alttarilla – ja mitä se meistä kertoo?

Tapaus: HESY, heisimato ja häilyvä totuus

Istuessani metrossa yksi teksti pyörii päässäni enemmän, kuin muut. Se on Helsingin eläinsuojeluyhdistys HESY:n [lausunto](#), jossa he muun muassa varoittavat, että ulkomailta tuodut koirat voivat kantaa myyräekinokkia.

Jos kyseinen loisi leviäisi Suomeen, emme tekstin mukaan enää voisi poimia marjoja ja sienia metsästä. Ajatus tuntuu lähes dystooppiselta.

Luckyn tapaamisen jälkeisenä päivänä alan lukemaan loisesta. Aluksi vaikuttaa siltä, että HESY todellakin on oikeassa.

"Ihminen voi saada tartunnan loista kantavan pääisännän ulosteesta tai sen ulosteen saastuttaman veden tai elintarvikkeiden välityksellä", [Ruokavirasto ilmoittaa](#).

Pian tulee kuitenkin ilmi, että tärkeä yksityiskohta puuttuu HESY:s tekstistä. Kaikkien koirien, jotka tuodaan Suomeen maista, joissa esiintyy ekinokkoosia, [täytyy saada lääkitys loista vastaan](#).

Niin kauan, kuin säännöksiä seurataan, Lucky toisin sanoen ei uhkaa Suomen marja- ja sienimetsiä.

Eläinsuojeluyhdistys varoittaa kuitenkin muustakin ja huomauttaa, että tilanne koirien kotimaissa ei parane tuomalla yksilöitä Suomeen.

Mutta lausunnolla ei ole päivämäärää.

Otan yhteyttä HESY:yn varmistaakseni, että teksti on yhdistyksen nykyisen linjan mukainen. Muutamaa tuntia myöhemmin saan vastauksen yhdistyksen tiedottajalta, Erja Veivolta.

Tulee ilmi, että kyseinen teksti on yhdeksän vuotta vanha. Se ei edusta HESY:n nykyistä linjaa ollenkaan.

– Nykypäivänä suhtaudumme positiivisesti "rescue-koiriin", kunhan tuonti järjestetään vastuullisella tavalla, Veivo kirjoittaa sähköpostitse.

Veivo tunnustaa, että niin vanhan ja harhaanjohtavan tekstin jakaminen netissä on ongelmallista. Kun teksti kirjoitettiin, adoptiotoiminta näytti erilaiselta. Teksti on keskustelumme jälkeen päivitetty linkillä tuoreempaan lausuntoon.

[Lausunto](#) on julkaistu aikaisemmin mainitun [Yle-artikkelin](#) yhteydessä. Yksi artikkelissa haastatelluista on Anette Kare, HESY:n Espoon koiratalon johtaja.

Karin kommentit artikkelissa antoivat virheellisesti kuvan, että HESY vastustaisi ulkomaisten katukoirien adoptointia.

– Kaikki koirat ansaitsevat kodin. Ei ole koiran syytä, että se on syntynyt toisessa maassa, HESY:n puheenjohtaja Hannele Luukkainen sanoo puhelimitse.

Hän painottaa, että kodittomien koirien tilanne Suomessa verrattuna ulkomaihin näyttää hyvin erilaiselta. Vastakkainasettelu on turhaa.

– Eihän Suomessa ole kodittomia koiria. Suuri enemmistö HESY:lle ja muille eläinsuojeluyhdistyksille tulevista koirista ovat viranomaistahojen huostaanottamia.

Koirat ovat usein suurikokoisia ja huonosti käyttäytyviä, ja vaativat paljon valmentamista.

Kaikki HESY:n koirat löytävät Luukkaisen mukaan ennemmin tai myöhemmin kodin.

"Erityiskoira"

Tavatessani Luckyn toisen kerran, se on huomattavasti rauhallisempi. Lucky tunnistaa minut ja tervehtii iloisesti, häntä käy kuin potkuri.

Stefanie sanoo, että se on Luckylle tyypillistä. Se on epäluuloinen vieraita kohtaan, mutta heti kun se oppii tuntemaan jonkun, se luottaa henkilöön sataprosenttisesti.

Ajamme Stefanien ja Luckyn kanssa vanhalle teollisuushallille Itä-Helsingissä. Sisältä löydämme pienen uima-altaan. Se on koirauintia varten. Harrastus, joka kuulemma on yhtä terveellinen niin koirille kuin ihmisillekin.

Lucky kieltäytyy uimasta: se pelkää solisevaa vettä. Stefanie on Luckyn kanssa uimalassa toista kertaa ja päivän tavoite on saada Lucky asettamaan etutassunsa altaan rappusille.

Stefanie käyttää koiran nameja saadakseen Luckyn tekemään yhteistyötä. Hitaasti, hitaasti Lucky rohkaistuu. Stefanie rohkaisee Luckya askel askeleelta tulemaan lähemmäs vettä.

Lopulta Lucky seisoo, myös takatassut, portailla.

Stefanie vaikuttaa tyytyväiseltä.

Hän vitsailee, että Lucky on "erityiskoira". Lucky pelkää lähes kaikkea ja sillä on koiratarhassa varttumisen takia vaikeuksia sopeutua elämään kaupungissa. Joskus lenkit ovat olleet niin epäonnistuneita, että Stefanie jälkeinpäin on romahtanut lattialle ja itkenyt.

Hän on tuntenut itsensä epätoivoiseksi ja riittämättömäksi, mutta periksi hän ei ole antanut. Nykyään hän useimmiten ymmärtää, miksi Lucky reagoi tietyllä tavalla ja osaa paremmin ennakoita tilanteita.

– Koira on elävä olento. Sen ei siksi aina tarvitse käyttäytyä parhaalla mahdollisella tavalla tai niin, miten me ihmiset haluamme sen käyttäytyvän, hän sanoo.

Viranomaisten varoitukset häiriökäyttäytymisistä realisoituvat harvoin. Johanna Raikaa on [Pro gradu -työssään](#) vuodesta 2012 tutkinut koirien tuontia Suomeen.

Tutkielma sisältää kyselyn, johon on osallistunut 386 ulkomaisten löytökoirien omistajaa.

Omistajien 467 löytökoirasta kahdella prosentilla on ilmennyt aggressiivista käyttäytymistä ihmisiä kohtaan. Seitsemän prosenttia koirista ovat olleet aggressiivisia muita koiria kohtaan ja kaksitoista prosenttia ovat omistajiensa mukaan haukkuneet liikaa.

Koska tiedot tulevat koirien omistajilta, niihin kannattaa kuitenkin suhtautua varauksella. Ei myöskään tule esiin, kuinka tutkimuksen koirat vertautuvat muihin koiriin.

Yksi luku kuitenkin on erityisen huomiota herättävä. Vain 3,4 prosenttia omistajista suhtautuvat kielteisesti ajatukseen adoptoida toinen löytökoira.

Stefanie painottaa, että eläinsuojeluyhdistysten oma vastuu on hyvin tärkeä adoptioprosessissa.

Hän ei nimittäin adoptoisi Luckya itselleen.

– Nyt en tietenkään koskaan vaihtaisi Luckya, Lucky on maailman paras koira. Mutta jos tekisin päätökseni uudelleen, olisin tarkempi, miettsin enemmän ja ottaisin selvää millainen koira oikeasti on kyseessä. Olin ehkä hieman naiivi ja minulla oli sellainen asenne, että pystyn kyllä mihin vain, vaikka minulla ei ollut mitään kokemusta.

Stefanie opiskelee nykyään journalistiikkaa ja viestintää Helsingin yliopiston valtiotieteellisessä tiedekunnassa. Opiskelujen ohessa hän työskentelee osa-aikaisesti Svenska Ylen toimituksessa ja on yksi Rescueyhdistys Kulkurit ry:n noin 50:stä vapaaehtoistyöntekijästä.

Yhdistys toimii katukoirien tilanteen parantamiseksi Romaniassa ja Stefanie valittiin äskettäin vuoden vapaaehtoiseksi. Hän on vastuussa yhdistyksen sosiaalisen median kanavista, joskus hän myös vastaanottaa koiria, jotka Kulkureiden kautta saapuvat Helsinki-Vantaan lentokentälle uusien perheidensä luokse.

Luotettavaa tilastoa Romanian kodittomien koirien lukumäärästä ei löydy, mutta Stefanien mukaan voi olla kyse 2-5 miljoonasta koirasta. Maailmanlaajuisesti joidenkin lähteiden mukaan kodittomia koiria saattaa olla noin [200 miljoonaa](#).

Koirat, jotka adoptoidaan Suomeen ovat tippa meressä, mutta yksi tipoista on nimeltään Lucky.

Luckyn uusi elämä Suomessa ei paranna koirien tilannetta Espanjassa tai Romaniassa – ei ainakaan suoranaisesti.

Mutta Kulkureiden ja muiden eläinsuojeluyhdistysten ensisijainen tarkoitus ei olekaan koirien tuominen Suomeen, vaan koirien auttaminen paikan päällä sterilointikampanjoiden ja eläinsuojeluasioista paikallisväestölle tiedottamisen kautta.

Kulkureiden toiminnanjohtaja Salla Honkapää kertoo, että he tähän mennessä ovat steriloineet yli 14 000 koiraa ja kissaa Romaniassa. Hän painottaa työn pitkäaikaista vaikutusta. Jopa yhdellä steriloinnilla voi pitkällä tähtäimellä olla valtava merkitys.

– Yksi narttu voi seitsemän vuoden aikana teoriassa saada jopa 67 000 jälkeläistä, hän kertoo.

Koirien adoptoimisella Suomeen ja toiminnalla ulkomailla on yhteys. Adoptoidut koirat toimivat tavallaan lähettiläinä, ne antavat näkyvyyttä ja edesauttavat lahjoitusten saamista.

– Käy usein niin, että henkilö joka on adoptoinut koiran meiltä alkaa seurata toimintaamme, ja vähitellen myös haluaa auttaa tai lahjoittaa rahaa. Myös henkilön lähipiiri kiinnostuu, meillä on paljon kummeja, setiä ja naapureita jotka ovat sanoneet haluavansa auttaa, koska joku heidän tapaamansa koira on ollut niin ihana.

Eläinsuojeluyhdistysten ansiosta Lucky ja yli 10 000 löytökoiraa ovat saaneet uuden, turvallisen ja onnellisen elämän Suomessa.

Tähän mennessä nämä koirat eivät ole aiheuttaneet epidemioita.

Mutta onko se vain ajan kysymys?

Rabies, penikkatauti, parvovirus, moniresistentit bakteerit...

Suomessa Ruokavirasto valvoo koirien tuontia. Ekinokokkoosilääkityksen lisäksi he muun muassa vaativat, että koirat tietyistä maista ovat rokotettuja rabiekselle.

Koirat voivat kuitenkin tuoda mukanaan paljon muitakin sairauksia. Ongelma Ruokaviraston säännöksillä, jotka säädellään EU-tasolla on, että ne ainoastaan koskevat ihmisille vaarallisia sairauksia.

Resurssikysymys tarkoittaa, että tarttuville sairauksille penikkataudille ja parvovirukselle ei esimerkiksi ole mitään rokotusvaatimuksia. Taudit ovat tällä hetkellä Suomessa erittäin harvinaisia.

Ne jäävät eläinsuojeluyhdistysten vastuulle. Se tarkoittaa, että henkilön, joka haluaa adoptoida koiran, tarvitsee luottaa siihen, että yhdistykset tietävät mitä ovat tekemässä.

Selventääkseen, miltä vastuullinen adoptiotoiminta näyttää, useat suomalaiset yhdistykset ovat vuonna 2018 kehittäneet [Responsible Rescue](#)-toimintamallin. Se asettaa yksityiskohtaiset kriteerit toiminnalle ja sitä seuraa 21 eläinsuojeluyhdistystä, mukaan lukien Kulkurit.

[Kriteerien](#) mukaan esimerkiksi kaikilla koirilla on oltava yhdistelmärokote parvovirusta, penikkatautia ja tarttuvaa maksatulehdusta vastaan. Rokote annetaan kahdesti, toisena kertana ainakin kuukausi ennen koiran saapumista Suomeen.

Myös [rabieksen riskimaista](#) saapuvien koirien pitää saada tuplarokotus rabiasta vastaan.

Tarkoittaako tämä sitä, että viranomaisten varoitukset ovat tarpeettomia?

Kun tapaan Merja Rantalan, Helsingin yliopiston eläinlääketieteen dosentin, hän ei taivu.

Rantala on yksi koirien maahantuonnin tunnetuimmista kriitikoista ja olen ottanut yhteyttä häneen nähdäkseni, onko eläinsuojeluyhdistysten uusi toimintamalli saanut hänet muuttamaan mielensä.

– On tietysti hyvä, että yhdistykset ovat kehittäneet tämän konseptin, mutta koirien tuominen koiratarhoilta ei ole lainkaan järkevää, Rantala sanoo.

Hän nostaa esiin tuoreen [tutkimuksen](#), jossa ollaan tutkittu rabieksen vasta-aineiden tasoa suomalaisissa koirissa.

Tutkimuksen tulokset ovat hälyttävät: 53 prosentilla tutkituista, Venäjältä tai Romaniasta tulleista koirista ei ole vasta-ainetasoja, joiden pitäisi löytyä rokotetusta koirasta.

On hyvin epätodennäköistä, että jollain koirista olisi rabies, mutta koska sairaus on niin tappava, pienin mahdollinen tartuntariski täytyy ottaa erittäin vakavasti.

Helsingin ja Uudenmaan sairaanhoitopiiri HUS tiedottavat, että he vuoden 2017 aikana antoivat rabiesaltistuksen jälkeistä estohoitoa [46 henkilölle](#).

HY:n tutkimus sisältää kuitenkin kiinnostavan yksityiskohdan: kaikilla tutkimukseen osallistuneista koirista, jotka olivat saaneet tuplarokotuksen, oli tarpeeksi korkeat vasta-ainetasot. Sen perusteella Responsible Rescuen kriteerien pitäisi riittää.

Mutta voiko koskaan olla ihan varma?

Kulkurien toiminnanjohtaja Salla Honkapää sanoo, että riski siihen, että heidän kauttaan adoptoidulla koiralla olisi rabies on "järjettömän pieni". Yhdistys tuplarokottaa nykyään koiransa, tekee yhteistyötä ainoastaan yhden eläinlääkäriklinikan kanssa Romaniassa – johon he luottavat täydellisesti – ja myös testaavat koirien vasta-ainetasot.

EU on lisäksi hävittämässä rabieksen kaikista EU-maista [vuoteen 2020 mennessä](#). Isoja harppauksia ollaan jo tehty ja Romaniassa rabiasta löydettiin vain [yhdestä koirasta vuonna 2016](#).

Stefanie Lindroosin mukaan on sitä paitsi olemassa huomattavan isompi riskiryhmä: ulkomaisista pentutehtaista laittomasti tuodut koirat. Hänen mukaansa viranomaisten varoitukset kannattaa ottaa vakavasti, mutta adoptoimalla vastuullisen yhdistyksen kautta riskit tarttuvien sairauksien levittämiseen voi minimoida.

Pääasiallinen syy siihen, miksi halusin nousta pois metrosta, ei kuitenkaan ollut rabies tai muut tarttuvat sairaudet.

Helsingin yliopisto huomasi vuonna 2017, että yli puolet [Venäjältä tuoduista koirista kantavat moniresistenttiä ESBL-bakteeria](#).

Moniresistentit bakteerit muodostuvat pääasiallisesti liiallisen antibioottien käytön seurauksena. Koiratarhat ovat bakteereille ideaalinen tarttumisympäristö, koska kontakti koirien välillä on tiivis ja hygieniolosuhteen harvoin optimaaliset.

Bakteerit voivat siirtyä [sinulle tai perhejäsenillesi](#), ja pahimmassa tapauksessa tavallisesta infektiosta voi tulla tappava.

Kun tapaan Stefanien, hän kertoo kuitenkin, että ainakin Rescueyhdistys Kulkureiden kautta koirat voi testata moniresistenttien bakteerien varalta, ennen kuin ne saapuvat Suomeen. Koirat jotka adoptoidaan perheisiin, joista löytyy moniresistenttien bakteerien riskiryhmään kuuluvia jäseniä, testataan myös automaattisesti.

Koirat eivät ole ainoita, jotka voivat tuoda moniresistenttejä bakteereja ulkomailta. Helsingin yliopiston mukaan [20-70 prosenttia](#) trooppisiin maihin matkaavista suomalaisista palaavat mukanaan moniresistentti bakteeri. Tilastokeskus kertoo, että suomalaiset vuonna 2016 tekivät yhteensä [132 000 matkaa](#) Thaimaahan.

Verrattuna tähän, koirien keskuudessa esiintyvät moniresistentit bakteerit voivat näyttää hyvin marginaaliselta ongelmalta. Merja Rantala ei ole samaa mieltä.

– Riippuu näkökulmasta. Jos haluamme, että infektiot eläimissä ovat hoidettavissa, se on aika vakava ongelma. Sellaisia tapauksia on jo esiintynyt, hän sanoo.

Helsingin yliopistolla oli marraskuussa 2018 [hyviä uutisia](#). Koirien ja kissojen kantamien, sairauksia aiheuttavien bakteerien moniresistentti osuus Suomessa on alkanut laskea. Kehitys johtuu todennäköisesti vähentyneestä antibioottien käytöstä.

Salla Honkapää sanoo, että Kulkurit aktiivisesti tekevät työtä moniresistenttien bakteerien esiintyvyyden vähentämiseksi.

– Siitä lähtien, kun keskustelu moniresistenteistä bakteereista alkoi puolitoista vuotta sitten, se on ollut agendalla joka viikko. Tärkeintä on varmistaa, että koiratarhat ovat tietoisia ongelmasta ja että keskustelua pidetään jatkuvasti yllä, mutta antibioottien käyttö tarhoillamme ei koskaan ole ollut kohtuutonta. Sitä ollaan käytetty enemmän kuin Suomessa, mutta ei yhtä paljon kuin esimerkiksi Venäjällä. Olemme tulleet tarkemmiksi ja keskustelemme jatkuvasti koirien lääkityksestä ja antibioottien käytön tarpeellisuudesta.

Kun kysyn Salla Honkapäältä, miten hän suhtautuu Merja Rantalan kritiikkiin, hän epäröi hetken.

– En oikein tiedä mitä sanoa. Merja Rantalalla on oikeus mielipiteisiinsä ja kunnioitan häntä todella paljon tutkijana. Mutta hän katsoo ongelmaa eläintautikannalta ja se ei ole koko totuus. On myös eettinen ja moraalinen näkökulma.

Lucky-koira sanoo hyvästi

– Luckyn isoin ongelma on aika itseaiheutettu. Se tykkää todella paljon ällöttävissä asioissa kierimisestä, esimerkiksi eläinten raadoissa tai ulosteessa. Ihmisuloste on Luckyn mielestä paras asia maailmassa, Stefanie kertoo.

Katson Stefanieta hieman kauhistuneena ja hän nauraa. Haisevissa asioissa kieriminen on kuulemma koirien keskuudessa hyvin tavallista. Kukaan ei oikein tiedä miksi, mutta se saattaa johtua siitä, että koirat yrittävät peittää oman hajunsa.

Stefanie kertoo paljon muutakin. Hän kertoo, että Lucky pitää läheisyydestä, sylissä makaamisesta ja rapsutuksista.

Opin, että kun Lucky leikkii, se haluaa, että joku katsoo. Ihan, kuin pieni lapsi. Ja että Lucky on puolitoista kiloa ylipainoinen ja on laihdutuskuurilla.

Luckyn lempiruoka on lohi.

On olemassa syy siihen, miksi haluan kirjoittaa tämän kaiken. Haluan näyttää yksilön lukujen takana – haluan selventää, että riskit liittyen ulkomaisiin löytökoiriin, kertovat tarinan Luckysta kymmenen tuhatta kertaa.

Numeroista löytyy totuus, mutta se on kasvoton ja kylmä.

Ulkomaisten koirien adoptoinnissa on ehdottomasti riskinsä. Naiiviuuteen ei saa sortua – ei myöskään toiminnan logiikkaan liittyen.

Ihmiset eivät nimittäin omista koiria koirien takia. Syyllä, miksi minä, kuten monet muutkin, olen miettinyt koiran hankkimista, ei ole mitään tekemistä eläinsuojelukysymysten kanssa.

Olen ensisijaisesti harkinnut koiran hankkimista itsekkäistä syistä – oman, henkilökohtaisen elämänlaatuni parantamiseksi.

Johanna Raikaan [Pro gradu- tutkielman](#) mukaan en ole ainoa. Monet suomalaisen adoptoivat ulkomaisen koiran yksinkertaisesti siksi, että Suomessa on jatkuva pula keskusuurista sekarotuisista koirista.

Samalla adoptointi nähdään enemmän eettisenä valinta verrattuna koiranpennun ostamiseen voittoa tavoittelevalta kasvattajalta.

– Tässä maailmassa on jo sikamonta koiraa, jotka tarvitsevat kodin. Adoptoimalla Luckyn halusin antaa kodin yhdelle niistä sen sijaan, että omilla vaatimuksillani loisin vielä yhden koiran maailmaan, Stefanie sanoo.

Jos vilpittömästi haluaa auttaa kodittomia koiria, tehokkain tapa on kuitenkin rahan lahjoittaminen suoraan eläinsuojeluyhdistyksille.

– Eihän kukaan oikeasti usko, että Romanian eläinsuojelutilannetta voidaan korjata adoptoimalla viisi miljoonaa koiraa ulkomaille. Se ei ole tarkoituskaan, ja siksi työ paikan päällä on niin tärkeää. Samalla kyse on yksilöistä, ja niiden auttaminen lasketaan myös. Se on vähän kliseistä, mutta koiran adoptointi ei muuta maailmaa, mutta se muuttaa juusen yhden adoptoidun koiran maailman. Adoptio on myös sisääntulokaista, joka saa ihmiset välittämään enemmän eläinsuojelukysymyksistä, Stefanie sanoo.

Koirauinnin jälkeen palaamme Luckyn ja Stefanien kanssa Kontulaan. Istahdamme keittöön ja keskustelemme, ja juuri kun minun on aika lähteä, Lucky hyppää omatoimisesti syliini.

Rapsutan Luckya varovaisesti korvan takaa, tunnen koiran vartalon lämmön. Lucky luottaa minuun vihdoinkin.

Tähän mennessä Suomeen on tuotu tuhansia Luckyn kaltaisia koiria. Mitään suurempaa vahinkoa ei ole sattunut, kukaan ei ole kuollut. Samalla, kun kaikki nämä koirat ovat saaneet tuntea, millaista on olla rakastettu, istua jonkun sylissä keittiössä ja tulla rapsutetuksi korvan takaa.

Onko se riskin arvoista?

En tiedä.

Ainoa asia, jonka tiedän, on että se ei ole koirien syy.